

PRVÁ KAPITOLA

Skovom si rozumiem lepšie než s ľuďmi, preto sa najbezpečnejšie cítim vo svojej dielni.

Aj so všetkými oknami dokorán tu vládne neúprosná horúčava. Kvapky potu sa mi zrážajú na čele a stekajú mi aj dolu chrbtom, ale povolanie kováčky by som nevymenila za nič na svete.

Zbožňujem váhu kladiva v ruke, cvengot kovu o kov, poddajnosť rozžeravej ocele, vôňu plápolajúceho ohňa, spokojnosť s dokončenou zbraňou.

Každá zbraň, ktorú vyrobím, je jedinečná a som na to hrdá. Moji zákazníci vedia, že keď si objedajú čepeľ od Zivy, dostanú výnimočný kúsok.

Odložím kladivo a prezriem si rozrobené dielo.

Už som správne vytvarovala ostrie, posledné zo šiestich rovnakých, ktoré pripevním na hlavicu palcátu. Schladím čepeľ a prenesiem ju k brúske, na ktorej zaostrím každý oblúk vonkajšej hrany. Do hlavice palcátu som už pomocou kladiva a dláta urobila ryhy. Zostáva mi len zvariť všetky diely dohromady. Pomocou klieští všetko vložím do taviacej pece a čakám.

Medzitým mám dosť roboty. Treba vyčistiť nástroje, odpratať zvyšky kovu. Dúcham mechmi, aby som v peci udržala správnu teplotu.

Pokojnú náladu v dielni naruší krik.

Keď mi práve nepomáha s väčšími zbraňami, moja sestra Temra pracuje v obchode pred dielňou. Tam si zákazníci môžu kúpiť drobnosti – podkovy, pracky a podobné veci. S mojimi začarovanými podkovami kone cválajú rýchlejšie a moje pracky sa nikdy nezlomia ani nestratia lesk. Jednoduchá mágia, nič v porovnaní s výrobou zbraní.

„Ziva práve neprijíma zákazníkov!“ skríkne Temra za dverami.

Presne tak. Do dielne nikto nevkročí. Dielňa je moje posvätné miesto.

Usúdim, že oceľ sa už dosť zohriala. Vytiahnem z pece hlavicu palcátu aj prvú čepeľ a priložím ju k ryhe na hlavici.

„Mňa musí prijať!“ zhúkne mužský hlas. „Musí sa zodpovedať za svoj chybný výrobok.“

To slovo ma zabolí. *Chybný?* Určite preháňa. Keby som vedela dobre zvládať konflikty, vyšla by som, aby som to zákazníkovi vytmavila.

No nemusím sa unúvať, na zvládanie konfliktov je tu moja sestra.

„Chybný? Ako sa len opovažujete? Zájďte k ránhojičovi a prestaňte nás obviňovať za vlastnú neschopnosť.“

Myknem sa. Možno zašla príďaleko. Temra sa odjakživa nedokáže ktovieako ovládať. Občas vie človeka doslova vydesiť.

Snažím sa nevnímať hádku a sústrediť sa na robotu. Prišiel čas na vštepenie mágie. Kov je zohriaty, pripravený. Dlhو a usilovne som premýšľala, akým spôsobom túto zbraň vy-

lepším. Palcát slúži na trieskanie a rozbíjanie, vyžaduje hrubú silu. Čo keby som tú silu znásobila? Keby zbraň načerpala silu z každého nárazu od protivníka a vložila ju do ďalšieho úderu?

Zavriem oči, predstavujem si, ako by mágia mala pôsobiť, ale s myknutím sa vystriem, keď sa dvere do dielne, na moje obrovské zdesenie, prudko otvoria.

Prítomnosť ďalšieho človeka v miestnosti cítim ako váhu, ktorá mi tlačí na plecía. Na okamih mi vyfučí z hlavy, na čom vlastne pracujem, vládzem myslieť len na nepokoj, ktorý sa ma zmocnil.

Nenávidím pocit, že sa poriadne nezmestím do vlastnej kože, ako keby úzkosť zaberala priveľa miesta a vytláčala ma von.

Blížia sa ku mne kroky, snažím sa upokojiť. Spomeniem si naalcát a sústredím sa naň, ako keby mi išlo o život. Votrellec si hádam domyslí, že sa mu odmietam venovať a vypadne.

Smola.

Dotyčný pripochoduje až k nákove, zastane rovno oproti mne a natrčí mi ruku pod nos.

„Pozrite sa na toto!“

Prezriem si mohutný škrabanec na jeho predlaktí. Žalúdok sa mi zvierá od nervozity, lebo ten cudzí človek stojí nepríjemne blízko.

„Vypadnite odtiaľto, Garik. Ziva pracuje!“ márne sa snaží Temra, keď príde k nám.

„Toto mi spravila vaša čepel'. A na ruke, v ktorej držím meč! Vráťte peniaze!“

Do tváre sa mi nahrnie horúčava, chvíľku nevládzem ani myslieť, dokážem len civieť na chlapíka, z ktorého práve odkvapkáva krv na pracovný stôl. Garikovi by som hádala niečo cez tridsať, je dosť štúply, s veľkým nosom a vypúlenými očami.

Neprekvapuje ma, že ho nespoznávam, so zákazníkmi sa väčšinou baví Temra, aby som sa ja mohla sústrediť na výrobu.

Garik na mňa pozrie ako na hlupaňu. „Tá zbraň je pokazená. Porezala ma!“

„Porezali ste sa sám!“ skríkne Temra. „Nemáte právo vtrhnúť sem a obviňovať našu zbraň za vlastnú nepozornosť.“

„Nepozornosť! S mečom viem zaobchádzať dokonale. Určite to nebola moja vina.“

„Naozaj? Ako si človek môže mečom porezať ruku, v ktorej ho drží? Čo ste stvárali? Trénovali obrátky? Alebo ste meč vyhodili do vzduchu a snažili ste sa ho chytiť? Mali ste pri tom nevydarenom pokuse veľké obecenstvo?“

Garik na chvíľku stratí reč a nezrozumiteľne prská, potvrdí tým, že Temra udrela kliniec po hlavičke.

„Možno by ste sa mali dať na akrobaciu, ak ten meč neplánujete používať na to, na čo je určený,“ precedí cez zuby Temra.

„Ty sa do toho nemiešaj, ty malá potvora! Rozprávam sa s kováčkou. Alebo kováčka nevie rozprávať sama za seba?“

Pustím nástroje a konečne tomu hnusákovi naplno venujem pozornosť. To, že sem prišiel a oboril sa na mňa, je jedna vec, ale nadávať mojej sestre?

„Garik,“ oslovím ho s predstieraným sebedomím. „Odíďte, než zavolám mestskú stráž. Už u nás nie ste vítaný, v dielni ani v obchode, ani nikde v blízkosti nášho pozemku.“

„Ale moja ruka...“ začne.

„Zďaleka neutrpela takú ujmu ako vaša pýcha, inak by ste boli u ránhojiča, nie tu.“

Tvár mu sčervenie ako krv, ktorá kvapká na dlážku.

Už mu nevládzem pozerat' do očí, radšej sa sústredím na šnúрку, ktorou má zaviazanú košeľu. Možno som urobila hlú-

post'. Povedala som vôbec niečo zmysluplné? Keby som pokračovala, znelo by to ako zmätené táranie?

No rozhodnem sa dodať: „Rada sa na tú zbraň pozriem a skontrolujem, či je v poriadku. Pokojne aj pred všetkými vašimi priateľmi. No podľa toho skvelého škranca usudzujem, že funguje presne tak, ako má.“

Viac mu netreba. Vyrúti sa von, ale cestou ešte šmahne rukou po mojom pracovnom stole a zhodí kopu nástrojov na zem. A už ho niet.

„Odporný chlap,“ skonštatuje Temra a začne upratovať stôl.

Ani ju poriadne nevnímam. Prechádzam pohľadom z rozhádzaných nástrojov na miesto, kde Garik pred chvíľou stál. V hlave si celú príhodu dookola opakujem, neviem to zastaviť. Prišiel sem. Do mojej dielne. Donútil ma, aby som sa s ním rozprávala. Aby som o sebe pochybovala. Cítila som sa, ako keby zo mňa išli vyvrieť vnútornosti. Logicky si uvedomujem, že mne ani mojej sestre nič naozaj nehrozilo a taký konflikt ešte neznamená koniec sveta, ale moje telo o tom vôbec nie je presvedčené.

Nemôžem dýchať. Alebo možno dýcham príliš rýchlo.

„Ziva? Ach jaj. Všetko je v poriadku.“

Nie, nie je. Temra sa pokúsi prísť ku mne, ale urobím krok dozadu, takmer pritom spadnem. Trasú sa mi ruky a telo mi zalieva horúčava, z nepríjemnej sa mení na neznesiteľnú.

„Ziva, už je preč. Nič ti nehrozí. Poobzeraj sa po dielni. Sme tu len my. Aha, tu máš kladivo.“ Vtisne mi nástroj do ruky. „A teraz počúvaj, ako dýcham, a snaž sa dýchať so mnou.“ Dýcha prehnane nahlas, pomaly a dôkladne sa nadychuje a vydychuje.

Padnem na kolená pred nákovou, priamo pred očami mám hlavicu nedokončeného palcátu, kladivo držím v ochabnutých prstoch.

TRICIA LEVENSELLER ČEPEĽ TAJOMSTIEV

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Coobook v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Tricia Levenseller: Blade of Secrets*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Feiweil and Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC, New York 2021,
preložila Elena Guričanová.

Jazyková redakcia Dana Guričanová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA